

Metropoliitta Ambrosiuksen opetuspuhe 23.7.2017 diakoni Lasaruksen papiksi vihkimisessä Uspenskin katedraalissa

(MATT 9: 27-35)

Kristuksessa rakas seurakunta. Olemme iloisia siitä että Jumala Henkensä kautta kutsuu uusia ihmisiä palvelemaan kirkkoa ja omaa seurakuntaamme. Tästä saamme olla Jumalalle kiitollisia. Diakoni Lasarus on kulkenut pitkän tien kohti pappetta. Hengellistä ja henkistä valmistautumista ja kypsymistä, parinkymmenen vuoden ajan ulkomailla ja viisi vuotta työssä hiippakuntakansliassamme.

Tämän päivän evankeliumi sopii hyvin tähän tilanteeseen ja evästykseksi tulevalle papille. Luetussa evankeliumissa puhuttiin kahdesta sokeasta ja yhdestä mykästä miehestä. Kerjäläisiä, miehiä jotka tulivat Jeesukselta hakemaan apua maailmassa, jossa ei ollut sosiaaliturvaa eikä sote-suunnitelmista tietoaakaan.

Päivän evankeliumissa on valtava pelastushistoriallinen näkökulma. Se ei ole vain historiaa mitä Jeesus on tehnyt tai mitä varhaisajan kirkko on saanut aikaan, vaan se on kannustus ja kutsu meille samaan työhön tänä päivänä. Papiston jäsenet ovat tässä etujoukoissa, tietysti yhdessä koko seurakunnan kanssa.

Niin kuin Jeesuksen ajan sokeille ja mykille, Jumalan voima on läsnäolevaa tänään, apuna heikoille, ahdistuneille, sairaille, jokaiselle joka ojentaa kätensä sokeiden tavoin: Jeesus, Daavidin poika, armahda meitä.

Matteuksen evankeliumin kirjoittajalla ei ollut kuitenkaan mielessään sokeus vain fyysisenä rajoituksena vaan se oli usein epäuskon vertauskuvana. Samalla tavoin näkeminen ilmentää pelastusta: Autuaat ovat teidän silmänne koska ne näkevät. Nuo kaksi kulkijaa saivat näkönsä, samalla he saivat kestävän elämänperustan itselleen kun he luottivat Jeesuksen voimaan ja Jeesuksen jumalalliseen olemukseen, josta tuo voima lähti.

Sama koskee hengellisessä mielessä myös mykkyyttä, kyvyttömyyttä puhua, kohdata toista ihmistä ja kohdata Jumalaa. Aikamme ihmisen, monen meidänkin, kohtalona on ahdistusta, yksinäisyyttä, yksityisyyttä. Monella on "oman itsensä ies". Mykkyys on myös monologia, yksinpuhelua, kun ei ole voimaa eikä taitoa eikä avoimuutta kohdata toinen toistamme ja kohdata Jumalaa. Silloin rukouksesta voi tulla kyllästyttävää ja väsyttävää, ja tätä on meistä jokainen joskus kokenut.

Kuitenkin kirkon hengellisessä todellisuudessa, seurakunnan yhteisöllisessä elämässä, myös tänä päivänä Kristuksen työ on läsnä olevaa. Siihen sisältyy paranemista, kasvamista ja uuden syntymisen ihmettä. Seurakunnan keskellä meillä tulisi aina olla mahdollisuus avautua vuoropuheluun ja rakkauteen toinen toistemme kanssa.

Sairaat ihmiset jotka Jeesus kohtasi, sokeat ja mykkä ihminen, samalla kun saivat näkönsä ja puhekykynsä, löysivät myös uutta: yhteyden toisiin ihmisiin. Jeesuksen Kristuksen kautta uutta yhteyttä Jumalaan ja niihin elämänympyröihin jonka Jumala on meille kaikille

antanut henkistä ja hengellistä kasvua ja yhteyden rakentamista varten.

Tätä tehtävää hoitamaan ja palvelemaan kirkko kutsuu uusia työntekijöitä. Siihen Pyhän Hengen armovoimalla ja esipaimenen käten päälle panemisella vihimme nyt diakoni Lasaruksen.